

AKATAPPA

Ekim 2008 - Sayı 106

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

ŞİİR DIŞINDAKİ HER ŞEY BİR ŞEY MİDİR?

Uyarı: Burada anlatılan kahramanların tamamı hayal ürünüdür. Yaşanan hayatla benzerlikleri varsa bu sadece bir rastlantıdır!

*

Günümüz Türkiye şiirinin kökeninde gündelik ve tarihsel hayata sıfır anlam yükleyen, bununla bırakınız saygı-sevgi ilişkisi kurmayı, ilintisi bile olmayan şair sorununun yattığını düşünüyorum.

Bırakınız düz okuru (varsa böyle bir kategori), şairlerin ya da böyle denilenlerin bile birbirini okumadığından yakınıyorsa, bunun temelinde elbette söylediğim durum yatıyordur.

Yaşanan hayatla baş edebilmek için, sonsuz bir boyun eğmişlik, sorun çıkarmazlık, barışseverlik, toza dokunmazlık donuna bürünmüş günümüz şairi, şairlik durumu dışında hiçbir durumun ayrımında olmak istemiyor.

Ne ak var ne kara.

Ne yağmur ne çamur.

Ne orman ne çöl.

Ne sınır sinir.

Her şey düz ve bir.

Bunun berisinde bir tek şiir.

Şairini ötelere taşısın diye.

Doldur kürek kürek çuvala. Her şeyi ve hepsini. Yanlış ifade oldu; her şey ve hepsi yok. Tek şey var: Şirin dışındaki şeyler tek.

Çuval dendiğine bakmayın, en ilkel ya da en modern zarfların mantığından ve yapısından farklı bir görüntüsü olduğu için içine neyin girdiği fark etmiyor. Et kemik, leş fettüs, çıra benzin, ayran bira, mevlam kayıra.

Yeter ki çok çuval olsun. Biriksin harman olsun.

Şiir dışındaki her şey tek ve bir görüldükten sonra minyatür ya da az çuvala yetinilse de aynı kapıya çıkılır ya hoş.

*

Sevgili okur, varsan, girişte bir uyarı yapmıştım ya, bu uyarıyı burada bir daha yineleyelim.

Ama yine de sevgili şairlerimizden, şu kısacık yazıya küçük bir nazar atmalarını isteyelim.

Şiirin dışında yüzlerce, binlerce varlık alanı ve kategori vardır, şairin işi yeteneğinin izni ölçüsünde seçimler yaparak sözcükler ve yardımcıları (noktalama imleri vb gibi) aracılığıyla biresimler sunmaktır. Şairin, sokaktan tükürerek geçen insandan da, bilgi görgü ve erdemliliğini, 'dünyanın dört bir yanını gezeceğim diye uçaktan inmeyen insan diye' benzeterek dile getirebileceğimiz insandan da bir farkı yoktur yoksa.

Bu yazı da, elbette, bu yazdıklarımı daha güzel yazabilecek ya da yazdıklarıyla zaten bunları bana esinletmiş olan şair ya da şairlere değil; olabileceğini pek sanmıyorum ama, varsa, berikilere adanmıştır!!! –RD

Muzaffer KALE

İBRAHİM

Biz burda çok az kaldık İbrahim,
günü sabırla bekliyoruz öğleye kadar,
gelmiyor. Dağlıyoruz.

Hüseyin eskiden bir kahraman görürmüş,
onu anlatıyor karnı acıkınca, lakin
Hüseyin'in gördüğü kahraman
her sabah erkenden
yeniden ölmüş.

İnan ki gerek yok artık
yaşamak için öyle dayanıklı olmaya,
içlenme dertlenme kederlenme:
hayat bir suymuş aktığı yer pusuymuş.

Burda halk sürekli değişiyor İbrahim,
halkı aynı halkla sürekli değiştiriyorlar, el
çabukluğu. Kimse görmeden yapıyorlar bunu.

Her türlü sağlığımızın parasını bizden iyilikle alıp
ateşte yüzen gemilere yatırıyorlar,
senin anlayacağıın
ekmekle oynuyorlar İbrahim! İçimizdeki
dalgın köylüleri bir bir çekiyorlar yanlarına,
bunu herkesin gözü önünde törenle yapıyorlar,
rozet takıyorlar
madalya takıyorlar
zincir takıyorlar İbrahim!

Biz burda çok az kaldık. Hayır hayır,
eşyalarını filan getirmene gerek yok
doldurulacak yerleri kesinlikle boş bırak,
sakın ola fotoğraf yapıştırma.

Biz burda fotoğraf yapıştırmıyoruz,
Biz burda öyle yaşamıyoruz,
günün bir an önce gelmesini bekliyoruz,
gelmiyor. Sonra dağlıyoruz,
içimizde.

Ramis Dara, Gültekin Emre, Osman Serhat Erkekli, Seyhan Erözçelik, Muzaffer Kale, Cihan Oğuz, Fergun Özelli, Hüseyin Peker, Wilma Stockenström, Bâki Ayhan T., İlyas Tunç, Tuncer Uçarol, Serdar Ünver, İhsan Üren.

Cihan OĞUZ

Aslında bu sorunun çok basit ve *kestirme* bir yanıtı var: Tabii ki *olmaz*. Çünkü “*adam olmak*” edimi, bugün, ne Bülent Ecevit’in Rudyard Kipling’ten Türkçeye kazandırdığı o unutulmaz şiirdeki metaforu barındırıyor içinde, ne de kimsenin böyle bir hedefe ulaşmaya *mecali* kaldı.

Sahi, şairler bu denli savruk, patavatsız, vurdumduymaz, serkeş, aldırılmaz yaratıklar mı? Yoksa hayatın onları savurduğu duygusal atmosferdeki amansız fırtınalar yüzünden mi böyle bir *genel kamı* var?

Bu soruya yanıt vermek çok zor. Çünkü en başta ben bu konuda *taraf* sayılırım. Haydi ben *adam olamadığımı* itiraf edeyim -artık neyse o adam olma hedefi. Ama kendisini *bir şekilde* kanıtlamış, gösterme fırsatı bulmuş öteki yüzlerce şaire ve yetişmekte olan binlercesine haksızlık etmek istemem doğrusu.

Şairlerin kendi özgür/özgün adımlarını atarken başkasının ayak izlerini ister istemez silmek veyahut da yola çıkarken geride gözü yaşlı insanlar bırakmak gibi sıkça rastladığımız *bencilliklerini* saymıyorum. Onlar artık *vakayı adiyeden*.

Yanıtını merak ettiğim asıl soru şu: *Hayattan kopukluk* ile *şairanelik* arasındaki doğrudan bağın *müsebbibi* kim? Sakın bizzat şairin kendisi olmasın?

Hayattan kopma benzetmesi, elbette *sırça köşkte* kol gezen fanilere bir gönderme. Yoksa, aslında şairlerin öyle hayattan kopmuşlukları falan söz konusu değil. Aksine, sahip olduğu olağanüstü bencillikleriyle hayata belki de şura takımı kadar bağlı, konformist bir cenah gösteremezsiniz!

Şimdi ben, kendimce gerçek saydığım veya öyle olduğuna inandığım bu düşünceleri peşpeşe sıraladım diye şairlikte *müstafi* duruma düşmüş sayılmam -umarım ki. Benimki küçük küçük *aforizmalar*. İhanetin kalıbına sığmayacak kadar *büçür* saptamalar.

Ama az çok şura takımıyla hemhal olan veya onları uzaktan yakından izleyen herkes bilir ki, bu tariflerin dayanağı bizzat şairlerin kendi yaşamlarıdır. Bu gerçek onları küçültmez. Sadece yörüngesine oturtur. Şairin karşısına geçen herkes -medyada yer alıp da kendisinden başkasına aldırış etmeyen o geniş yelpazeli megaloman takımı hariç- tutumunu ona göre ayarlamalıdır. Daha doğrusu ona göre ayarlasa *iyi olur*.

Bu, dolaylı veya açık bir tehdit ya da şantaj cümlesi değildir elbette -olsa bile aldırman olacağını sanmıyorum ayrıca. Ama *sıradanlaşmak* için birbiriyle yarışan orta zekâli cenahın haddini bilmediği noktada devreye girmek de vicdanın *emrettiği* bir haslet, neylersiniz.

Şair, yerine göre delidir, yerine göre de en keskin muhalif. Zaten bu ikisi az çok aynı minvalde seyahat edip durur. Ama o yolculuğun *trafik polisliğini* yapmak, sadece yazarlara, okurlara, eleştirmenlere, araştırmacılara, akademisyenlere özgü bir yetenektir. Her boka maydanoz olan medyaya değil.

Tam 20 yıldır içinde olduğum için çok iyi biliyorum: Medyanın *yaratıcılıktan* anladığı, olmayan veya olması tahayyül ötesi bir haberi olmuş gibi uydurmaktır. Belki modernitenin kazandırdığı tuhaf bir yetenek ama, hayali bir

KUMYAKA HAİKULARI

1
Bülbülün sesi
yatıya mı
kaldı?

2
Nineler ölerек
ölümün doğallığını
anlatırlar torunlarına

3
Berrak havada
elimin altı
Armutlu.

4
Rengin gizemi
karanlıktadır,
ört düşlerini

5
Gölge düşmemiş kakhaha
çınlıyor
yüzme havuzunda

olaylar/sonuçlar dizgesinin varlığına bizzat medyatörün kendisinin inanması olsa olsa *mesleki bir hastalıktır*. Allah şifa versin!

Medyayı bir kenara attıktan sonra, şairlerin niçin adam olamayacağına ilişkin yordamalarımızı sürdürüelim: Şairlerin bencilliğini kabul etmek veya *doğal karşılamak* doğru mu? Onların tanrısal yetenekleri ile insani zaafı arasındaki gelgitleri hangi ölçüte göre değerlendireceğiz? Ayrıca şart mı?

Tüm bu sorular uzar gider. Ara sıra -çaktırmadan- yanıtını bile bulur. Bizimkisi bir tür *fikir cimnastiği*.

Şuaranın itiraf etmekten adamakıllı çekindiği gerçek ise sakın şu olmasın: Şairler, bütün eleştirilere, kendilerine yöneltilen suçlamalara karşın, en az siyasetçiler kadar *dokunulmazlık* zırhına sahiptir. Bu, yaratıcılığa karşı ezeli saygının bir tecellisidir. Anayasanın başlangıç ilkeleri kadar kutsal bir anlam taşır. Bağırıp çağırırsınız, ama *sınıra* gelince geri dönersiniz. Belki o noktada yüzünüzde hafiften bir utanç gölgesi belirir. Görmezden gelirsiniz.

Çünkü şairler, bütün eksikliklerine rağmen, dünyanın vazgeçilmezleridir. Kimsenin gösteremediği bulutları omuzlarında taşımaktan yorgundur. Asırlardır aşkın peşinde koşmaktan bitap düşmüştür. Yeryüzünün nereye gittiğini bir parça öğrenmek için karıncaların nefes alışlarını izler durur.

Az mı günahları vardır? Hayır.

Belki de hafif kambur durmalarının izdüşümünde hepimizin günahlarını taşımalarının payı büyüktür, kimbilir.

Ağlattıkları binlerce eski sevgilinin âhi büyük müdür? Kuşkusuz. Yoksa bu kadar çarpık dolaşırlar mıydı?

Son soru: *Adam olurlar mı?*

Asla. Zaten kim olmuş?

SEYHAN ERÖZÇELİK'TEN SİYASİ ŞİİRLER

A./

'Bayrağı tut, güzelce aç' Samsun Emniyeti'nde Samast'ın görüntüleri çekilirken, şu diyaloglar da kameraya yansımıştı:
□Görevli: Ben yandan alacağım, tam yandan siz duvara bakıyorsunuz karşı duvara bakıyorsunuz. Komiserim sen şey yaparsın. □Görevli: (Samast'a sesleniyor) Gel sen şöyle, ikimizi beraber çeksinler. Rahatsız olma samimi söylüyorum. (Bu sırada yanındaki O.S.'ye sarılıyor) □O.S.: Zaten olmuyorum. Olsun bitsin abi. □Görevli: (Samast'la konuşuyor) Abine güzel bir poz ver lan, hem de gülerek hadi şöyle. □Görevli: Arkadan şeyi de çıkarısın. (Bayrağı kastediyor) Çıkart tut şöyle. Tut tut güzelce aç. Şöyle güzelce indir yüzünü görelim bak bize abi. □Görevli: (Yüzü görünmeyen) Aslanım benim. □Görevli: O elindekini ne yapacağımı biliyorsun değil mi? (Bu söz üzerine Ogün Samast elindeki bayrağı öpüp tekrar kot montunun cebine koyuyor.)

B./

ŞEY (BAYRAK ŞİİRİ)

[*Olay Samsun Emniyeti'nde geçer.*]

Görevli—Ben yandan alacağ'm.
Tam yandan siz duvara bakıyorsunuz.
Karşı duvara bakıyorsunuz.
Komiserim, sen şey yaparsın.
Görevli—Gel sen şöyle, ikimizi beraber çeksinler.
Rahatsız olma, samimi söylüyorum.

[*Sarırlılar.*]

O—Zaten olmuyorum. Olsun bitsin abi.
Görevli—Abine güzel bir poz ver lan,
hem de gülerək, hadi, hah şöyle.
Görevli—Arkadan şeyi de çıkarısın.
Çıkart, tut şöyle. Tut tut, güzelce aç.
Şöyle güzelce indir yüzünü görelim, bak bize abi.
Görevli—Aslanım benim.
Görevli—O elindekini ne yapacağ'nı biliyorsun değil mi?
O—[*Elindekini öper.*]

Fergun ÖZELLİ

YÜZLEŞME

meğer, nefesmiş üleşilmeyen
zaman kuruyunca anladım

bir taş attım gökyüzüne
ağladım
ağladım
ağladım

herkes, boşluğu(nu)n önünde şimdi
sığınaklar bile ateş ve kül

su bulsam
yüzüme bakacağım

ELDEN ELE

okula gittim, silahların sustuğu gün
babam yenildi dedi bana, genç ağaçlar
sınıfa girdim mermerin damarlarından
çelik çomaktan arkadaşlar, sıraya girdim
güçle çıktım en uzak yollara
bakmak yetmez, görmeli de
canım sıkıldıkça takla atmaktan
okuldan eve, evden cam pencereye, elden ele!

işe girdim, denizden yükseğe çıkınca
dünyada bir kum tanesi
yanmış, yakılmış arabalar
protestolar, işgaller, şiddet kareleri
işe girdim, dans eden kır çiçekleri
ve patronun odasında uçan tekme
bahçeye yayılmış, dostların siyah dirsekleriyle
elden ele!

evlendim, kucacağında süs köpeği
kırık sevinçler yaşadım birdenbire
koltuk üzerinde istekler, görünmez faturalar
erguvan yağmurları yağdı 10 nisan gününde
bir parkta, havuz kenarında, gökyüzüne bağışlandım
ince kâğıda basılmış çocuklar türedi önüme
ah şu saati bir geri alsam dedim
derken bir salkım anahtarla, elden ele!

mermer çıkarırken taş ocağına
göründü bizimkiler; eş, dost, akraba
kahve arkadaşları taşın içyüzünde
mektap birlikleri, çatladı kadehler!
beni yıkıyor, bir raf dolusu kitapla yüz yüze
kavurucu pişmanlıklar yaşadığımı söyledim
bir avuç mermer tozu serpiyorlar
not defterlerim süsleniyor, giderken elden ele!

Bâki AYHAN T.

BARBARLARIN SALDIRISI

önce
tek sesli yağmurdu yürüyüşünüz
daha önce karanlık sesliydi
şimdi sessiz

ördüğünüz bu duvarlar yıkılacak
altında kalacaksınız
mutfaklarınız yatakodalarınız
derinlere çekilecek
çekileceksiniz

yetişemeyeceksiniz gemilere uçaklara
aslında önemsiz
gemilerle uçaklar da
yetişemeyecek çünkü uzaklara

her şey şu anda her şey oluyor burada
masal kuşlarını beklemeyin
macera adamlarını beklemeyin
çıkartın sandıklara gömdüğünüz kılıçları

barbarların bu saldırısı
dağıtacak hayatı

ALİ PÜSKÜLLÜOĞLU (1935-2008): “Karanfilli Saksı”

Tuncer UÇAROL

6 MART 1998 CUMA, 11.30

Püsküllüoğlu'nun üçüncü şiir kitabı *Karanfilli Saksı*. Yıl 1958. Püsküllüoğlu 23 yaşında. Oradaki ilk şiiri üstünden küçük bir söyleşi:

- Uçarol: 1958 ve öncesinde sevda nedir?
- Püsküllüoğlu: “Yedi renk üstüne saadet”tir.
- Bu kitapla bundan önceki kitabınızın şiir kişileri sevdayı yaşamış mıdır?
- Yaşamamıştır. “Gelen almış / Giden almış”tır sadece. “Sevda Yağması” yaşanmıştır...

6 MART 1998, DÖRDÜNCÜ ŞİİRDEN

“Sensiz edemem sevdiğim
Sen benim kederimsin”

6 MART, “GÜZ ŞİİRLERİ/3”

Babadat – *Toplu Şiirler* kitabındaki *Karanfilli Saksı*'dan (s. 100 ve s. 99 üzerinden) ikinci söyleşi:

- Uçarol: Güz vakti kimi anımsarsınız?
- Püsküllüoğlu: Güz vakti “yeşiller sarılar içinde” sevgilimi anımsarım.
- Uçarol: Sizi üzmez mi anılar?
- Püsküllüoğlu: Hayır. “Üzerimden kederi atarım / Korkularımı cinlere veririm / Dünyalar benim olur / Gemilerle sefere çıkarım”.
- Uçarol: Gelecek sonbaharda sevgilinizle buluşacak mısınız?
- Püsküllüoğlu: Elbette. “Ben güz renklerinden bir âlem kurarım”, o “güz renklerinin içinden çıkar” gelir. Şiir hep bunu ister!
Biz şiirdeki insanları severiz. Keder de verseler hep güzel insanlar vardır şiirde.

6 MART / BABADAT, s. 107

Ozan bu kitabında tümünden “Sevgi Delisi”.

Hercai sanılabilecek denli herkese gönlü açık ama karşılığını bulamıyor... Bir sevgi delisinin şiirleri var bu kitapta. Deli! Bilemediniz bilemediniz 1958-1935 = 23 yaşında bir delikanlı ozan.

Gözleri de hep gökyüzünde! Güneşte, ayda.

Duyularını daha çok onlara, yıldızlara bakarak anlatıyor.

SAYFA 108, “İNSAN VE YILDIZLAR”

- Ozan birçok şiir gecelerinde neden hep gökyüzüne bakar?
- Çünkü insanlar “durur yıldızlara karşı ağlar” bazen.
- Neden öyle ağlar bazı erkekler?
- Çünkü “Yakında çok yakında / Şarkılar söyleyen kızlar vardır”, onlar da yıldızlara bakar, bilmezler yıldızlara kimlerin baktığını.
- Peki, bir insan neden “yıldızlardan korkar”?
- Çünkü şu dünyada bütün kadınlar ve erkekler yalnızdır.

SAYFA 110

- + “Benim odam / Yalnızlığımı çevirir / Açılmadık bir kutu / Söylenmedik sırlar gibidir” (s. 109)...
- + “Sevgimi sebil gibi alabildiğine dağıttım” (s. 107)...
- + “Ali Püsküllüoğlu’nu Hercai Sanasın İstemem

Pencereden bakan gelin / Ellerini karafatmalar ısırısın / Bu defa beklediğin / Ya gelir ya gelmez
O hasta bir şairdir / Öldü mü kaldı mı / Ne oldu Allah bilir” (s. 104).

+ “Benim kalbim / Açılır kapanır bir sandalye / Gelen geçen oturur / Sen de otur a efendim / Ne çıkar” (s.102)...

Karanfilli Saksı'nın şiir kişisi işte böyle “Sevgi Delisi” (s.107) biri. Kitap da hep aşk ve kadın üstüne. Sanki hemşerimiz Karacaoğlan'a benziyor hemşerim. Onun gibi Kadırlılı, orada doğmuş, onun gibi gönlü her güzele açık.

(1940'lardan uzanan 1950'lerin şiirlerindeki tatlar, biçimler de böyle.)

SAYFA 115-116

Şaşırtmacalı söyleyimleri geçen kitabında da seviyordu Püsküllüoğlu; bu kitabında da seviyor.

SAYFA 124 / SAAT 20.20

Bu kitapta hemen her şiirde ya ay ya yıldızlar var.

Gökyüzüne bakılarak yazılmış birçok şiir. Ama yine de ürpertici değil; aydınlık gece şiirleri... Yalnızlık var ama gece ve yıldızlar karşısında duyulan o derin korku, o ürküntü, felsefe yok bu şiirlerde... Sadece yalnızlık, aşk ve umut var...

SAYFA 127, “SARIYER'DE”

Üçüncü kitapta İstanbul da var. İstanbul'un Boğaz'ı.

- İstanbul var, Çukurova yok!

- O, ilk kitapta var.

Son kitaplarda da olacak sonra... Yaşlılık şiirlerinde Kadırlı'yi çok özleyecek Püsküllüoğlu... Çocukluğa özlem, sılaya özlem şiirleri yazacak yaşlılıkta...

SAYFA 130-131

Gökyüzünün, kırların, sevgilinin tanımları var bu şiirlerde.

Yoğunluğu, felsefesi yok!

Çukurova yok ama doğanın (kırların) güzel rüzgârları esiyor. Çukurova'yı anımsatıyor.

SAYFA 132

“Ey sonu gelmeyen yolculuk

Ey deli düşünce serseri düşünce”

SAAT 21.05

Bu sayfalarda şiirde noktalama imleri kullanılmıyor.

Diyesim, *Karanfilli Saksı*'nın ilk şiirinde (s. 96) noktalamalar yok. İkincisinde, üçüncüsünde, dördüncüde de yok.

... Aaa! Hiçbirinde yok! Yani tek tük var!

Okurken hiç de eksikliklerini duymadım.

Sonraki şiir kitabı *Uzun Atlar Denizi* (s.137)'nde yeniden başlıyor!

İlk iki kitabında da vardı noktalama imleri!

Tuhaf! *Uzun Atlar Denizi*, İkinci Yeni döneminden, o şiir sanatında uzun dizeler, uzun şiir tümceleri, bireysel dünyanın daha geniş kıvrımları vb. var, beklenir ondan... Ama ilk iki kitabı Garip Şiiri döneminden, ona ne demeli?... O neden noktalama imi istemiş?

- Alışkanlıktan olacak. Kurallara uyma eğitiminden olsa gerek o da.

SAYFA 133

Güneşi, yıldızları, doğayı, yalın şiiri seviyorsanız Püsküllüoğlu'nun bu gençlik şiirlerini de seversiniz.

Çabucak okursunuz da.

Bazı şiirler çabuk okunur. Bu kötü bir şey değil. Şiir etkilesin istemez misiniz?.. Şiiri hemen kavramak istemez misiniz?..

Yoksa şiir sadece düşündürmeli mi?.. Masa başında, elde kalem, onu çözmeye çabaladığınız bir metin mi olmalı?

SAYFA 134-136

Püsküllüoğlu'nu İstanbul'da fazla yaşamış sanmazdım. Kadiri, Adana, Mersin, biraz İstanbul, 1960'dan itibaren hep Ankara biliyordum. Oysa bu 1958 baskılı kitapta İstanbul çok görünüyor. Sadece bilinen yer adlarının geçtiği şiirler bile, şöyle karıştırdım kitabı, sayfa 134'te Gülhane, 127'de Sarıyer, Boğaz, 112'de Beyazıt, Kapalıçarşı, Yeni Cami, 101'de Kapalıçarşı, 97'de "İstanbul'un Üstündeki Gökyüzü" geçiyor. Ayrıca denizin görüldüğü şiirler var. Daha önceki kitabında da salınıyordu İstanbul.

Oranın dar gelirli insanları yaşıyor bu Garip Şiirlerde.

Daha çok da seviyor bu insanlar. Aşıklar.

Gökyüzü biraz düşündürüyor, etkiliyor. Yaşamayı seviyorlar.

Bu şiirlerde işsizlikten, geçimden, kavgalardan, çalışmaktan ise söz yok gibi! 1950'lerde işsizlik, yoksulluk yok muydu?.. Yoksa o zamanlar bunlardan söz etmek bile çok mu sakıncalıydı?

Evet, sakıncalıydı.

(Babadat, sayfa 4: Püsküllüoğlu Mersin Lisesinde okurken "sağlığı nedeniyle öğrenimini bırakmak zorunda kaldı. Yıllar içinde kendi kendini yetiştirdi. Kadiri ve İstanbul'da çeşitli işlerde çalıştı. Kadiri'de Karacaoğlan gazetesini yayımladı 1960. Ekim 1960'da çalışmaya başladığı Türk Dil Kurumu'ndan 1983'te emekli oldu.")

SAAT 21.50

Püsküllüoğlu'nun bu şiirlerinde yaşamöyküsünden ipuçları da görünüyor.

Lisedeyken edebiyat öğretmenimizden onun sanatoryuma yattığını duymuştuk 1958'de. Bu kitabında da öyle bir gönderme var.

Bu konularda Püsküllüoğlu ile bir söyleşi yapsak, sorular sorsam iyi olacak:

1) Sayfa 134: "Gülhane'de o şenlik gecesi / Herkes güler kahaahalarla / Birisi göklerde uçar / Birisi aydedeye el eder"...

- Gece, ay, akşam, size neler düşündürüyor? Geceler üç kitabınız boyunca karanlık mıdır aydınlık mıdır?

2) Sayfa 104: "O hasta bir şairdir / Öldü mü kaldı mı / Ne oldu Allah bilir"...

- Önemli hastalıklar geçirdiniz mi? Yaşamınızı çok etkiledi mi?

3) Sayfa 94, Aydınlık İçinde (1956), bir önceki kitabı: "Bir ateş gecesi donattık / Yarım kalmış aşklar şerefine, / Ateşböcekleri ve kızlar şerefine"...

- Aşk konusunda neler düşünüyorsunuz? 20 yaşında aşk nedir?.. 21 yaşında aşk nedir?.. Kasabada, İstanbul'da nasıl görünüyor?

4) Sayfa 66, Aydınlık İçinde:

"MART

Değil yataklara düştüğümden / Öleceğimden değil hani / İnsanları da sevmem bilirsiniz / Öyle yalandan iş olsun diye.

Avareliğim yeni başlar / Sigaraya hevesim yeni yeni, / Mektebi bırakmam bir yıl / Bu genç yaşında dert çekişimden.

Ama ya bu gökyüzü altında / Esen bunca kavak yelleri / Ve anamın ağlamaklı hali / Bu güzel mart gününde!"

MÂNÂ

Sevil Avşar'a

Oyuncakların kalbi vardır, bilmedin

Ağlıyorlar şimdi

Gözyaşının kalbi vardır, bilmedin

Zaman...

çıkartılmayacak bir elbise gibi
unutmak yok, o yüzden...

Ben'i bilmedin

Şimdi o arayınca: mânâ

serinliyor mağma

Gölgesi ile buluşuyor kumru

o yüzden...

Bense yeni bir cep dikiyorum kalbime

Kalbin kalbi vardır, bilmedin

dudakların dudakları...

Birdenbire bir kuru yaprak düşüyor masaya

düşüyor hastane koridorlarına

Birer gazal gibi düşüyoruz

Birer ceylan gibi düşüyoruz

Artık öğrendim ki boşluğun basamakları vardır

sonrası kurtuluş

Gölgesi ile buluşuyor bir kuş

Çocuklar intihar etmiyor

o yüzden...

Bir odun dumanı sürünüyor sokaklarında şimdi

o kasabanın

o yüzden...

Bir sigara verir misin kardeş

"içmek için"

Bir sigara verir misin

yarın ziyaretçim gelmeyecek

benim hiç ziyaretçim olmadı

o yüzden...

Rüyalarında ölülerin

hep postacılar gelir

hep telefonlar çalar

o yüzden... o yüzden...

Gidiyoruz her küllükte bir sigara bırakarak

Ağlayarak... ağlayarak...

o yüzden...

- Sorular: Hastalığınız 1955 yılında mı, daha önce mi başladı? Sigaraya nasıl başladınız? İçkiyle aranız nasıl?.. Okulu hangi sınıfta, nasıl bıraktınız?.. Sonra neler oldu?..

Sorular da elbet şiirin parçasıdır. En azından tuzu biberidir.

Ancak bu konu şiirbilim açısından biraz karışıktır.

Gültekin Emre

Çeviren: İlyas TUNÇ

Varlık dergisini 15 Temmuz 1933'te on beş günlük olarak yayımlamaya başladığında Yaşar Nabi, onun bu kadar uzun ömürlü olacağını bilemezdi elbette. Temmuz'da 75 yaşına basan derginin "çağdaş edebiyatımızın oluşum ve gelişiminde" etkin bir rol oynadığı hazırlanan antolojilerde de gözler önüne serilegeldi bugüne dek.

Yaşar Nabi, *Türk Yenilik Şiiri Antolojisi*'nin ilk basımını 1947'de gerçekleştirmiş. Benim elimde 1968'de okurla buluşturulan altıncı basımı var bu benzersiz antolojisinin. Bu çalışmada yer alan yirmi yedi şair Türk şiirinin temel taşlarını oluşturuyor geriye dönüp baktığımızda: Bu şairlerin pek çoğu bugün gündemde değil ne yazık ki. Şiirimize omuz vermiş şairlerin içinde Tefik Fikret, Yahya Kemal, Ahmet Haşim, Faruk Nafiz... hâlâ hak ettikleri yeri koruyorlar giderek artan bir ilgiyle. Antoloji "Tanzimattan Cumhuriyete kadar" olan dönemi ele alıyor ve yenilikçi şiire giden yolu gösteriyor.

Sözünü etmek istediğim Antoloji bu değil.

Derginin 60 yaşı için Enver Ercan Varlık Şiirleri Antolojisi'ni hazırlamıştı 1993'te. Yıl yıl derginin taranmasıyla şiirimizdeki gelişmeleri gösteren ürünlere yer verilmişti bu anlamlı antolojide. 75 yıl için de, derginin on dokuz yıllık yayın yönetmeni Enver Ercan, daha hacimli ve şiirimizi kucaklayıcı başka bir antoloji hazırladı. 1211 sayıdır (Ağustos 2008) yayımlanan dergideki yüzlerce şiirden böyle bir antolojiyi kotarmak hiç de kolay değil. Ahmet Muhip Dıranas'ın "Hatıra" (sayı 1, 15 Temmuz 1933) şiiriyle başlayan antoloji en genç şair Gonca Özmen'in "Kim Kalırsa?" (sayı 1206, Mart 2008) başlıklı şiiriyle son buluyor.

Yazın dünyamızda kimisi oldukça uzun ömürlü olmuş, pek çoğu da kısa bir yaşam çizgini zar zor sürdürebilmiş edebiyat dergileri içinde *Varlık*, özgün bir yere sahip hem yaşı, hem de konumuyla. Öyküden denemeye, anıdan şiire, eleştiriye hep sayfalarını açmış bir dergide en çok şairler boy göstermiş bugüne dek. Türk şiirindeki akımların, gruplaşmaların, yenilikçi eylemlerin, deneysel metinlerin örnekleri hep *Varlık* dergisinde okurla buluşmuş. Dergi, bir kültür tarihi olduğu kadar öykü ve deneme arşivi de. Ama en çok şiir tarihi yaklaşıyor onun uzun ömrüne.

Varlık'ta şiir yayımlayan şairlerin şiirlerinden özenli bir seçmeyi, bu zor işi, Enver Ercan alınının akıyla başarmış. Kiminde deneyselliği gözetmiş, kiminde şiirin bütününe bakmış. Şairden şaire, şiirden şiire geçerken sıkı şiir okuru, canlı bir şiir yaşamının içinde buluyor kendini. Tanpınar'dan Ziya Osman Saba'ya, Cahit Sıtkı Tarancı'dan Sait Faik'e, Fazıl Hüsnü Dağlarca'dan Melih Cevdet Anday'a, Özdemir Asaf'tan Cahit Külebi'ye, Gülten Akın'dan Cemal Süreya'ya, Behçet Necatigil'den Sanbahattin Kudret Aksal'a, Necati Cumalı'dan Turgut Uayar'a, Oktay Rifat'tan Enis Batur'a, Rifat Ilgaz'dan Metin Altıok'a, Ceyhan Atuf Kansu'dan Cevat Çapan'a, Edip Cansever'den İlhan Berk'e, Ece Ayhan'dan Ülkü Tamer'e, Can Yücel'den Güven Turan'a, Haydar Ergülen'den Metin Eloğlu'na, Arif Damar'dan Attilâ İlhan'a, Ahmet Oktay'dan Özdemir İnce'ye, Hulki Aktunç'tan Sina Akyol'a... uzanan çok geniş bir yelpazede kucaklıyor şairleri, şiirleri. Türk şiir tarihinin

MAMBANIN EV SOYMASI

Dolanıyor, mamba, ince-sırım adımlarla
akaçlama yamacındaki evin etrafında
sarıyor ansızın esnek bağlarıyla,
dik duran fiçinin gövdesini, iki katlı.
Yokluyor, tetikte dili, deniyor anahtar deliğini,
soygun-kanıtını. Bu kez, kiremitli, asbest çatıda,
bırakıyor çevikçe kendini bacadan aşağı,
öfkeli ışıklar saçarak kayıyor kurumlu karanlığa.

Sirenler çalıyor, şimdi, yolların ayrıldığı
çiçekli çitlerin arkasına sinmiş evler üzerinde.
Çat kapanıyor devlet kapıları, açılıyor
para tapınağının perdeleri.
Işıkları dışarı yansıyor, toplantı salonlarının. Sıcakık
borularda kabarıyor su, parılıyor, akıyor
dalga dalga altın-tepeli kentin üzerine.

Görev tamam, çekiyor mamba kendini
yukarı, dümdüz, yatağın yanında, bakıyor dik dik
kaskatı bakışlarla suları bölüştüren adama,
takıyor sonra, soğuk çenesini solgun boğazına.

temel taşlarını *Varlık*'ta yayımlanan şiirlerle bir kez daha anıyoruz böylece.

Hazırladığım için biliyorum, antoloji hazırlamak zordur. Temaya da yaslansa, farklı bir yol da izlese, keyifli bir iş olmasına karşın kolay kotarılacak bir çalışma değildir. Yine de, Enver Ercan gibi, antoloji için kolları sıvayan kahramanlar çıkıyor zaman zaman. 75 yıllık *Varlık*'ın binden fazla sayısını sayfa sayfa tarayıp, şiir dünyamızın nabzını gösteren, zamana dayanabilmiş şiirleri bulup çıkarmak büyük emek ister. Emeğin de ötesinde dikkat ve özen ister tarihi sorumluluğu üstlenmek açısından.

Enver Ercan, 1933'ten başlayarak 2008'e kadar *Varlık*'ın dünyasına sokuyor şiir severleri *Varlık Şiirleri Antolojisi*'yle. Cumhuriyetin tarihiyle de özdeşleşen bu dergide yer alan tanınmış ve tanınmamış şairlerin şiirleriyle şiirimizin gelişmesinin gözler önüne serilmesi, az şey mi? "Şiirlerin seçiminde, şairlerin kimliklerini en iyi yansıtan ürünler olmasına ve şiirimizin gelişim çizgisine tanıklık etmesine" büyük özen gösterildiğini herkes görebilir, hemen anlayabilir.

Varlık dergisi şiir dünyamızın en uzun ömürlü okulu, orda yayımlanan şiirler de derginin 75. yaşını kutluyorlar bu antolojiyle.

Enver Ercan (Haz.), *Varlık Şiirleri Antolojisi*, Varlık Yayınları, İstanbul, 2008, 487 sayfa.

ÖLÜM SADE BİR SÖZCÜKTÜR

Serdar ÜNVER

Ölüm sade bir sözcüktür, emre amade!.. Tümce katılımına dahil olup “Günaydın Yeryüzü” de dedirtir insana (ilk’in son’a hazırlığı), “Kuşların Doğum Gününde Olacağım” da (ötesini izah itibariyle)... Geliş’in gidiş’le kol kolalığına bir çeşit güzergâhlık!

Ama dünya denilen “Başıboş bir ova”da koştur koştur atını, “Hep sonsuzu hep sonsuzu yaz”anı yakalamak mı olmalıydı yine de yaz günü kuru-ayaz görevi ölümün! Ağaçlarla sevişen, otları okşayan “Nasılsın lale? / Nereye böyle” deme inceliğini gösteren kişiyi derdest etmek mi, hal hatır sormadan!

Ki o bize ve şiirimize “hep bir gök parçası”yla gelendi, hepimiz için ve hepimiz adına ağaçlar dikip taşlar toplayan; dağ bayır demeden “Akşamın adını anmak için yürüyen”... İki soluk arası molasında bile “Yere oturmuş tinden söz ediyordu” sadece; “düşünürken bulduğu bir kaya”ya sırtını dayayıp!

... Ve ‘elinin degeceği’ daha ne çok ‘şey’ vardı! Dikeceği ne çok gül ve üçleyerek söyleyeceği ne çok “seni seviyorum!” güzellemesi!..

Ölüm sade bir sözcüktür, emre amade!.. de, işte böyle bazen “Çıt / der / ölüm // çıt”... içimizdeki yankısını ‘çat’a çoğaltıp! İşte bazen böyle birisinin ölümü “bir gülü bırakmak gibi bir şey” oluverir; her ne kadar o kişi “ölüm büyük / biz onunuz / gülen ağızlarımızla” demiş olsa da vaktiyle...

Şimdi ölüm ‘bey’lensin; en gencimizi en ‘uç’a taşıdı ya!

Biz de onunla “Herhalde öldük!”

Bari teselli babında:

“Yüzün
geçti
bu görüntü

yeter dünyaya”

ŞAİRİN HAYATI DA ÖLÜMÜ DE ŞİİRE DAHİL

İhsan Üren 70 Yaşında

Mudanya, 24 Ağustos 2008. İhsan Üren, Ramis Dara, Serdar Ünver, Hilmi Haşal, Nuri Demirci, Ceyhun Erim, Hüsam Kurt.

Biz bu fotoğrafın çekilmesi için yıllarca bekledik. Belki de 1993’ten bu yana. Sevgili Melih Elal kardeşimiz bizi beklemedi ve sanki kızıp gitti. Ondan özür diliyoruz; ama her zaman her yerde birlikte olduğumuzu cümle âlemin bildiğini de biliyoruz.

İhsan Üren demek ki o zamanlar 55 yaşındaymış; ne kadar gençmiş! Şimdi de genç.

Yaşgünü kutlaması kişisel hayatlarımızda pek yaşanan bir şey değil. Ama biz sekiz-on yıldır her yıl ağustos sonlarında, hepimiz kısa süreler dışında kışlık Bursa mekânlarımızda yazlarken, mevsimi Mudanya’dan ötede Kumyaka kıyısında geçiren İhsan Üren’in daveti üzerine onun yaşgünü kutlamasına gider, nefis deniz ürünleri ve rakı-şarap eşliğinde felekten bir gece çalarız.

Bu yılkini, tarihi yapısına uygun ve bir tür kültür evi olarak yeniden düzenlenen “İhsan Üren Evi” dolayısıyla Mudanya’da kutladık ve geçen yıllara göre epey şarkısızdık... –*Akatalpa*.

İlhan Berk Sonsuzlukta

“Türkiye’nin en genç şairlerinden biri” diye anılarak 90 yaşında gitti İlhan Berk (28 Ağustos 2008); dünyamızı, ülkemizi baştanbaşa şenelterek, kalanlara, doğacaklara iyilikler, güzellikler sunarak. Elbette her ölüm erken ölümdür, ama özellikle dünyaya güzellikler, iyilikler sunmuşsanız, bu kalanlara, doğacaklara biraz teselli olur.

Geçen ay İhsan Üren, *Yeni Biçem*’in Haziran 1997 sayısında yer alan şair ve yazarlardan yedisinin artık aramızda olmadığını anlatmıştı burada. İlhan Berk o sayımızda yoktu, ama sıklıkla bizimleydi.

Ne zaman onu ansak, kendisine ihtiyaç duyduğumuzu hissettirsek, bir biçimde Bursa’da bizimle olduğunu hissettirirdi.

Uludağ Üniversitesi’nin, günümüz edebiyatına değer verdiği yıllardı; Melih Cevdet Anday’dan (9 Mayıs 1997) sonra Fahri Doktorluk unvanı vererek kendisinden onur devşirdiği ikinci ve yazık ki sonuncu şair İlhan Berk olmuştu (7 Mayıs 1998).

Bursa Edebiyat Günlerinin içerik ve zarafet kazanmasına, *Yeni Biçem*’in, *Akatalpa*’nın iyi dergiler sayılmalarına katkıda bulunanların başında geliyordu.

Sayısız kez yüce gönüllülüğün örneklerini sergilemişti bizlere. Gelişmesinde katkıda bulunduğu edebiyat insanlarına, şimdi de kendisinin onlardan etkilendiğini söyleyecek kadar. –*Akatalpa*.

HAYATI ŞİİRLEŞTİREN KİTAPLAR

Ramis DARA

Burada bundan böyle genelde yeni yayımlanan, özelde yeni okuduğum şiir ya da şiirle ilgili kitapların –tanıtımlarını biraz atlayarak– ana renklerine, atmosferine, olabilirse özüne ilişkin mini değerlendirmeye yazıları yazacağım. Destur!..

*

Fuat Çiftçi'nin çabalarını öznel nedenlerle de önemsiyor; onun dünyada daha özensiz değil, bir dile ulaşmasının çıkışını destekleyeceğini düşünüyorum. İlginçlik özün gerisinde kalmalı, örneğin. Şiire ilişkin yazılar da, şiirin kendisi gibi, deneme öykü roman gibi, klasik biçim-içerik örtüşmesinin ötesinde özel bir –sanatsal–varlık tadı sunmalıdır.

Şiiri hakkındaysa, dergilerdeki birkaçı dışında kitabındakileri okuyamadığım için, şu anda bir şey söylemem doğru olmaz.

Fuat Çiftçi'yi şiir ve şiir üzerine düşünme, şiir dergisi çıkarma çabaları için kutluyor; kararlılığının onu mutlaka iyi yerlere taşıyacağını umuyorum.

Künye: Fuat Çiftçi, Bağlımlılık-Şiir, Şiiri Özlüyorum Kitaplığı, Şiiri Özlüyorum Dergisi Ek Yayını, Avanos, Temmuz 2008. (Deneme/Eleştiri, 64 s.)

*

Sözüm meclisten dışarı ama ey ehl-i dil, şairler saf yürekli köylüler gibidir. Kendi küçük tarlalarında biten birkaç meyveyi hiçbir şeye değişmezler. Damakları ille de onları ister. Onların en lezzetlisini, en sulusunu, en irisini, doğayı içine en çok çekmişini, en çok gün içmişini arayıp bulmakla geçer ömürleri.

Şiir eleştirmeniyse, varsa böyle bir yaratık, dünyanın bütün meyvelerini tatmak ister. Elbette narı, 5 bin çeşit armuttan birini, belki harnubu, kuşivezini... ayıüzümü, çakaleriği, filelması, tekedikenini ya da keçiboynuzunu daha çok sever; ama mevsim ay gün ve saatlere göre dünyanın, bu demek, Türkçenin bütün meyvelerinin farklı lezzet, koku ve dokularının, ayrı bir *essence*'lerinin olduğunu bilir ve mutfağını tepeleme ayva ya da kirazla doldurmaz.

Bir tür, iki tür, üç tür, sonuçta kendi şiirini yazmaya çalışan şairlerin birçoğu, **İsmail Uyaroğlu**'nun *Kirli Şiirleri*'ni okumayacak, belki de kitabı eline alanlardan birkaçı birkaç şiir okuduktan sonra onu bırakacaktır. Dolayısıyla bu kitaptaki bazen ham, genellikle acı, kekre, buruk, sonuçta aykırı ve ayrıksı şiir lezzetinden kendini mahrum bırakacaktır.

Birçoğu bu kitabın tadının acı biber kıvamında olduğunu (biber de bir meyvedir, biber bitkisinin meyvesi) sanacak; böylelikle dünyada kaç cins, tür, alttür, çeşit ve hatta melez biber olduğu gerçeğini ıskalayacaktır.

Ne mi yapalım? Şunu ki Caniler Cennete Gider şiirini, bu türün simge marşı sayıp geçmeyelim de, onu, örneğin, dünyayı, ülkemizi yönettiğini sananlara şöyle bir okutmaya çalışalım.

Künye: İsmail Uyaroğlu, Kirli Şiirler, YKY, İstanbul, 2008. (126 s.)

*

Uyaroğlu'nun kitabıyla şimdi sözünü edeceğim **Mehmet Ayç**'nin "Derin" adlı kitabını Sevgili Serdar'dan aldım, Bursa'dan Gemlik'e uzanarak.

Kitabı okuyunca Türkiye'nin, entelektüel insan malzemesini ne kadar kötü kullandığını, onu nasıl heba ettiğini, dinsel atmosferden özel çıkış almayan büyük kesimi nasıl görmezden geldiğini acıyla bira daha düşündüm! Bu topraklar, şu tarih ve buranın insanları adına üzüldüm.

Adımın tam zıddı bir yerde konumlanan kitapta, belagatle yazılmış

aşk şiirleri, böyle olunca, çokluk, duygusal olmaya çalışılmış düzyazısal metinler var. 1950-80'lerin Hisar şairleri bu şiirlerin ölümlüydiler bence.

Derin'in şairi Mehmet Ayç'ya gelince, Ankara'da önemlice bir bürokrat.

Ne kadar güzel! Bir şairin, yazarın böyle bir görevde bulunmasından daha kıvanç verici ne olabilir!

Ama Türkiye şair ve yazarlarının yüzde 99,9'u neredeler? En iyileri, Milli Eğitim'in vasatın vasatı bile olamayan okullarında elleri kolları, dilleri bağlı halde, çile doldurmadalar. Orta yaşlara ulaştıklarında da yokluk, yoksulluk, kimsesizlik içinde tükenip gitmekte.

Künye: Mehmet Ayç, Derin, Ebabel Yayınları, İstanbul, 2008. (76 s.)

*

Kimse üzerinde durmadı, neyin üzerinde duruluyor ki zaten toprak ve betonun dışında, önemlice bir bölümü üç kitapta toplanan, bir bölümü de dergilerde kalan yazılarımda, ıncığı cıncığına kadar her şey üzerinde durmayı denemişim de ödüllere hiç söz etmemişim.

Çünkü ödüller hiçbir zaman esere değil, daha çok konjonktüre, iyimser düşünüşle, eser sahiplerine verilir ve bazen şiirini okuduğunuz şairin en iyi, güçlü kitapları ödüllü kalırken, daha sıradan, zayıf kitaplarının ödül aldığı olur. Çerçeve ödülün verildiği yılla çizilidir çünkü.

Zeynep Aliye öyküleriyle hatırı sayılır ödüller aldığı halde son yıllarda nedense özellikle şiir yazıyor. Hikâye kurgudur ve çığlık şiire gider, diye midir bu yönelim bilmiyorum.

Çöl Kapısı'nda, bir prizmanın ardından, eski zaman cenkleri, doğu hikâyeleri, çöl menkıbeleri anlatıyormuş gibi; sert bir dil ve adeta fauvist bir renk tutkusuyla yazılmış acı ve kırgınlık, aşk ve ihanet, ayrılık ve yalnızlık, ilenç ve özlem şiirleri bulunuyor...

Künye: Zeynep Aliye, Çöl Kapısı, Artshop Yayıncılık, İstanbul, 2008. (64 s.)

*

Fazıl Hüsnü Dağlarca'nın Sait Faik'le ilgili 1954'ten geriye uzanan anılarından hareketle yazdığı 31 şiirden oluşma kitabını, edebiyat tarihimize ilişkin şiir tadıyla yazılmış, nostaljik bir sahne oyununu izliyor gibi okuduğunuzda üçlü bir atmosferde, öykücünün, şairin ve kendi dünyanızda gezinmiş gibi olursunuz; minik bir hayat öncesi ve sonrası lezzeti tomurur gibi olur dimağınızla damağınızda.

Bazı sahneleri öne alıp özel izleyeyim dediğinizdeyse fazla şey bulamayabilirsiniz; tükenmez kalem uygarlığı öncesinden, çakıllarla açılan kurşunkalemler dönemlerinden gelme biriyeniz benim gibi, ilk şiire tutunur kalırsınız muhtemelen. Sonrakiler de biraz biraz, 28, 29, 37 ve 40. sayfadakiler mi olur bilemem!

Daha açık söyleyişle, bütün olarak epey iyi ve çok anlamlı; tek tek şiirler olarak fazla şey ifade etmeyen bir kitap burada söz konusu olan.

Künye: Fazıl Hüsnü Dağlarca, İçeri Sait Faik, YKY, İstanbul, Nisan 2008. (48 s.)

*

Bir zamanlar bizim suretimizde birileri aktif hayatın içindeydi. Üniversitede hocalık yaptığımızı sanırdık örneğin. O günlerden gelen öğrencilerimizden bazıları şiir kitapları çıkarıyorlar şimdi. Ve sevinçle hüznü birlikte yaşıyoruz... Sevgili **Naci Bahtiyar**, sizi kutluyorum ve beni affedin, hayatın zor ve güzel yollarında çaba harcıyorsunuz belli; ama şiiriniz?..

Ayrıca, açık şiirin iyisini yazmanın dünyanın en zor işlerinden biri olduğunu unutmamalısınız. İnsanlar, onca deneysel çalışmayı niye yapıyorlar sanıyorsunuz?

Sevgi ve esenlik dilekleriyle...

Künye: Naci Bahtiyar, Akdeniz Kederim, Mühür Kitaplığı, İstanbul, Eylül 2008. (56 s.)

Yayın Yönetmeni : Ramis DARA (Mollagürani Mh. Teker Sk. No: 8, Zemin Kat Osmangazi-BURSA)
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Tülay ELAL MUŞ (Barış Mh. Adalet Sk. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 16140 Nilüfer – BURSA)
Yayın Danışmanları : Serdar ÜNVER, İhsan ÜREN, Hilmi HAŞAL, Nuri DEMİRCİ.

Yazışma Adresi : Ramis DARA P.K. 68 16361 Ulucami - BURSA
E- Posta : akatalpa@hotmail.com
Katkı Payı : 15 YTL
Posta Çeki : Hilmi HAŞAL adına 584893 numaralı hesap
Baskı : Özsan Matbaacılık, İzmir Cad., No: 221 - BURSA
Yayın Türü : Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa*, şair ve yazarlarının başışladıkları telifler, abone gelirleri ve İhsan Üren'in sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.

